

מסורת הש"ס

קמן קג: ז) תוספ' דמעילה
ה"ז ע"ש, ג) מעילה ט:
ומא כ. ת"כ צו פ"ב ה"ה
ספרי ראה עה, ט) ת"כ צו
הייא, ו) לעיל פד.,
לעיל מז, ט) עי' רש"ק,
[וע"מ' כבורות כו. ד"ה
ש], י) עי' ירוש' תרומות
פי"א ה"ד

הגהות הב"ח

[illegible]

שינויי נוסחאות

[illegible][illegible]

וְעִיל חוּט ז': ש"י (ב"ש), וע"י נעיל חוט ז': כ"א סק"ט: בב"מ ו' ולא נפיק מלו יהיה רק יעלו אי נמי כו' (ב"ש) [כו'] א בקדשי קדשים [דאין כאן]

ואע"ג דלא חזו להסקת

ג'ב' יכול יחלוק. מזהו מוטלת עליו: **מאן שמעט ליה כו'. ומתמי**
כלפי מעה. דרך ידידה ומתרחקי מן המערכה: **כלפי**
מעלה. לזה המערכה אין זו פרישות אלא קריבה אבל העיכול של אש:
ורופי' פירשו. נראה בעיני שחסר מן הגירסא ולמאי דגרס ה"פ ורופי'
פירשו בתמיה ^(א) והא מחוברין עילו הוא
הנחת: **אל סנו.** הדבור פירשן ידו
והוא נדאלין בדיקון

ומיהו איתניהו בכלל קדשים אלף שפירשו
לאחר זריקה דכיון דבשעת זריקה
מחזיריהו הוו קובענן זריקה למזבח
וכי פירשו הוו להו קדשים פסולין: אכל
פירשו לפני זריקה. דבשעת זריקה לאו
כיון מזבח הוי איתיה. דבשעת זריקה
להדיטו: למיעבד קסא דסכיני. כי
הכי דשריא בשר לגבי מזבח דלהכי
קאי קשריא נמי עלמות למאי דקיימי
והיינו הנחת הכהנים כרבי ישמעאל: לו
יהי בעולה. עור העולה אשר הקריב
לכהן לו יהי וגאמר לו יהי בלשם
כחולת בלשם מורה אמת להם הכהן
[וגו'] לו יהי: מה אשם עלמותיו
מוסרין. שהרי אף בשרו מותר ואי משום
נותר דבשריפה, לא שייך נותר אלף במיד
דבר אכילה כדכתיב (ויקרא ז) והנותר
בבשר המזבח וגו': לו יהי. יתירא הוא
דמצי למיכתב עור העולה אשר הקריב
לכהן לו יהי עור למה לו: עלמות
קדשים. הנאכלין כגון חטאת ואשם
מועלין בהן דלזין כאן שעת היתר
לכהנים: ופליגא דר"א. אדרבה:
פירשו לפני זריקה מועלין בהן לעולם.
דכיון דפירשו איתנהו [א] לאו בני הקטרה
יניהו לא אהי להו זריקה ובאסוריהו
קיימי פירשו לאחר זריקה לא נהנין.
מדברנן ולא מועלין כרבי ישמעאל
דגמר מלו יהי דלשם ואשם פירשו
לאחר זריקה הוא דבהדי בשר
איסתרו [א] בזריקה לכהנים: מתני'
וכוון. הך [א] פסולין שעלו דתנן בהן [א]
לא ירדו בין עלמות וגידים שהעלין
מחזיר ועבלתן האש: שפקעו מעל
המזבח. לארץ: לא יחזיר. א"ל להחזיר:
קודם חלוט יחזיר. בגמרא [ע"ב] מפרש
טעמא: ומועלין בהן. דלכתי בני
מזבח יניהו: ואין מועלין בהן.
דכיון דהוו להו כמכועלין כדמפרש
במין [פ"ג] הו לה דבר שנעשית
מזותו ואין מועלין בו [א] גב' [א] אי
דליט בהו ממש. שנשרפו כולן [א]:

הראוי לו כך הכבש מקדש טו כשם שהמזבח
הראוי לחן כך הכלים מקדשין: גמ' ה"ד 'אי ד
לאחר חצות נמי אי דלית בהו ממש אפי' קודם חצו

שכן עצמותיו והוא עצמו הקשה על פירושו זה לקמן פרק דם חטאת כל עצמותיו מותרין (ולא) ונפיק מלו יהיה (דעולה) [ו] ופירש דמק"ו לאכילה וא"כ על כרחין הא דפשיטא ליה באשם היינו משום דכתיב לו דכתיב כחטאת כאשם תורה אחת להם לכהן אשר יכפר לו יהיה מלאוקומה באשם דסלק מיניה ומהיקשא דלקמן לא נפקא עולה כיון דא"ש בעולה הא בגופיה נמי כתיב לו יהיה ומאי לדרוש למישרי עצמות אדעור פירשו לפני זריקה מוערין בהן לעורם. כן גרסת אקוטני' ודלגיתא דקאמר דלאחר זריקה לא היינו לו מועילין וכן לרבנן דלית להם לאחר זריקה היתירם זריקה אם פירשו אי נמי לפי' ר' יצחק דלעיל לא בעודם על המזבח וא"ת דכמסתברות (פי"א מה"א) ^ו אמר' גרעין שמכניסן אסורין השליכן מותרין [ו] ופירש רבינו [ו] דהתם מיירי בעצמ' מכניסן ומצניען א"כ הוא מחשבן ואכתי שם קדשים עליהן ואסורין אכול ומיפשיטא בענין זה: וברור' ששקעו מע"ה המזבח בו. פירש במתני' לא יחזיר ובגמ' אמרינן דמשלה בהם האור יעלו איכא למי' דמתני' דמוקמינן בגמרא בזריירי אבל משלה בהם האור היינו מש' פשיטא בקונטרס לא יחזיר אין לר' להחזיר לא קשה מידי דאיכא ל"ל דפקעו היינו דפקעו מאליהן וידרו יעלו ים שזממע שסורדין המוריד בחלת מעי' המזבח וכבה חייב משום דלא אנתקיה ממז' מועילין זה ואם היינו מפרשים דכוין לא קאי אפסולין לא היינו

[illegible]

מזלם, אכל הכה מירי בחלות שפקע למטה דלה חי חז לא למרומה וכל להותא. וא"ח והא חניא לעיל עיטוי שיש
חינוניות פי ופליגא דריא ובי' פירשו לאחר וירקא לא נהנין ובי', אליבא דרבי קאמר דס"ל דלה יעלו ובהא
מ"מ באסוריהו קיימ ע"כ (בבש: ד"ה וכולן ב' דאבא למישר היעלו דקאמר היינו אם ירצה נ"ב, ולא נהיין

המזבח מקדש פרק תשיעי זבחים

מאן שמעת ליה דאמר פירשו ירדו רבי הוה. ופי' רש"י ומנאי' אליהה
 אחיה ור"י פי' כרבנן דוקא היא דמדקמני לא יעלו משמע דלס'
 עלו לא ירדו והא' דלמרי רבנן והקטיר לרבות כו' ואפי' פירשו היינו
 פירשו ועודם על גבי המזבח והא' ללא מוקי מייעוטא דועשית עולותיך

הנשר והדס צירדו למטה משום דניחא
ליה למנטק רבותא דאפי' בעודם ע"ג
המוצח ממעט עיכולי גידים וה"ה
למעטני כלל עיכול אס ירדו למטה
ופירשו: עיכולי עולה אתה מחזיר
ב'. ולעיל גרס פירקין (דף פג.)
דאיטריך לרבו' פוקעין מהעולה היינו
משום דמהכא לא ידעי' אלץ בעודם
על המוצח אלץ למטה לא אי נמי כי
היכי לזל נפקא ליה מאשר תאכל האש
(ויקרא ו) משום דאיטריך למעטני
עיכולי קטרת הכי נמי מקרא דהכא
כיון דאיטריך למעטני עיכולי גידים
ולתי ליה הא דקאמרי לעיל לזא ממיילא
שמעינן ליה והא דאיטריך תרי קראי
חד למעטני קטרת וחד למעטני גידים
משום דאי מקרא דאשר תאכל האש לא
הוה ממעטני' אלץ עיכולי [קטורת]
דליתיה על המוצח החיזון אלץ עיכולי
גידים לא ואי מקרא דהכא לא ממעטני'
קטורת דבר הקרבה הוא דומיא דבשר
ודם הלכך צריכי' לא (ה) שנו אלא
שפירשו בלפי משה. פי' לזד חזן אלץ
כלפי מעלה פי' לזד המערכה כך
גירס' הקונטרס ואצרייתא קאי ויש
ספרים דגרסי פירשו לא יעלו ואמנני'

[illegible][illegible]

עין משפט
נר מצוה

בו א מ"י פקדו ומהלכות
 מעה"ק הלכה ג:
בו ב מ"י פ"ב מהל' מעילה
 הלכה יב:
 ג מ"י פ"י מהלכות מעה"ק
 הלכה י:
 ד מ"י פ"ב מהל' מעילה הלכה
 יב:
בח הו מ"י פ"ו מהל'
 מעה"ק הלכה ג:
בח ז מ"י פ"ב מהלכות
 מעילה הלכה יג יב:
ל חט מ"י פקדו ומהלכות
 פסה"ק הלכה יז:
לא י"י מ"י פ"ו מהל' מעה"ק
 הלכה ג:

תורה אור השלם

1. וְקָרְבוּ וּבְרָעוּ יִדְחֵי בָּמִים
וְהִקְטִיר הַחֵזֶק אֶת הַחֵל
וְהַמְּבֹחֶה עָלָה אֲשֶׁר יָרַח
לְיָדָהּ: וְקָרָא א. ט
2. וְעָלָה לְעֹלֵתִיךָ וְהָיָה
עַל מִזְבֵּחַ יְדֶךָ אֱלֹהֵיךָ וְעַם
וְבִתְּךָ יִשְׁפַּר עַל מִזְבֵּחַ יְדֶךָ
אֱלֹהֵיךָ וְתִבְרַךְ תֵּאֱבָל:
דְּבָרִים כ, ו
3. וְהִכֹּחַ הַמִּקְרִיב אֶת עֹלֹת
אִישׁ עוֹר הָעֵזְלָה אֶת עֹלֹת
לְכָלֹן לִי יְהִי: וְקָרָא ז, ח
4. כִּתְּשָׁתָא בְּאֵשׁ תֹּרֵף אֲתָת
לְדָהּ: הַחֵזֶק אֲשֶׁר יִכְרֹס לוֹ
יִקְרָא ז, י

מוסף רש"י

הובא בעמ' קודם

שיטה מקובצת

[illegible]

מקו קודם ורשק מעלין נקט נאחר
 ימים חצות גבי לא פ"ה וזה"ש דאן
 ידומות הדגל דבר שאין צו ממך
 וט עומד לתרומות הדגל צו מעלין.
 קרי להו מעובלים לאו מעובלים
 ר"י הנהגה מאחר תפוח מעל ואפילו
 הסם דמוע"ל דוקא כהאסו דשומד
 ה"ה ה"ה: ופליגא דר"א ב'ר'
 רבנן ולי' אבשר ב' מהיכל להו,
 חס ולקה"ק: (א) :